

نویسنده: پیپ اسکوبار «Pepe Escobar» .
منبع و تاریخ نشر: کریدل «2022-11-17» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

خداحافظ G20 ، سلام BRICS+

Goodbye G20, hello BRICS+

اجلاس سران G20 که به طور فزاینده ای بی ربط بود، با نشانه های مطمئنی به پایان رسید که برجام پلاس راهی برای همکاری جهانی جنوب خواهد بود.

The increasingly irrelevant G20 Summit concluded with sure signs that BRICS+ will be the way forward for Global South cooperation.

فوتو توسط کریدل

کیفیت نجات بخش G20 پرتنش که در بالی برگزار شد - که در غیر این صورت با مهربانی ستودنی اندونزی اداره می شد - این بود که به وضوح مشخص کند که بادهای ژئوپلیتیکی از کدام سمت می وزند.

این درونکنه برجسته اجلاس سران خلاصه شد: نشست موردانتظار ریاست جمهوری چین و ایالات متحده - که نشان دهنده مهم ترین روابط دوجانبه قرن بیست و یکم است - و بیانیه نهایی G20.

دیدار رو در رو 3 ساعته و 30 دقیقه ای بین **شی جین پینگ**، رئیس جمهور چین و **جو بایدن**، همتای آمریکایی اش - به درخواست کاخ سفید - در اقامتگاه هیئت چینی در **بالی** و نه در محل برگزاری G20 انجام شد. در *Apurva Kempinski* لوکس در *Nusa Dua*.

وزارت امور خارجه چین به اختصار آنچه را که واقعاً مهم است تشریح کرد. به طور خاص، شی به بایدن گفت که استقلال تایوان به سادگی قابل بحث نیست. **شی** همچنین ابراز امیدواری کرد که **ناتو**، اتحادیه اروپا و ایالات متحده در «گفتگوی جامع» با روسیه شرکت کنند. رئیس جمهور چین به جای تقابل، لایه های منافع و همکاری مشترک را برجسته کرد.

به گفته چینی ها، **بایدن** به چند نکته اشاره کرد. ایالات متحده به دنبال جنگ سرد جدید نیست. از «استقلال تایوان» حمایت نمی کند. از «دو چین» یا «یک چین، یک تایوان» پشتیبانی نمی کند. به دنبال «انفصال» از چین نیست. و نمی خواهد پکن را مهار کند. با این حال، سوابق اخیر نشان می دهد که **شی** دلایل کمی برای پذیرش **بایدن** داشته باشد.

بیانیه نهایی G20 موضوع مبهم تری بود: یعنی نتیجه سازش سخت.

همانطور که G20 خود را به عنوان «مجموعه برتر برای همکاری های اقتصادی جهانی» توصیف می کند که درگیر «بررسی چالش های اقتصادی بزرگ جهان» است، G7 در داخل G20 در **بالی** عملاً توسط جنگ ربهوده شد. «جنگ» تقریباً دو برابر تعداد ذکر شده در بیانیه در مقایسه با «غذا» است.

غرب جمعی، از جمله دولت دست نشانده ژاپن، مایل بود جنگ در اوکراین و «تأثیر اقتصادی» آن - به ویژه بحران غذا و انرژی - را در بیانیه بگنجانند. با این حال، بدون ارائه حتی سایه ای از زمینه، مرتبط با گسترش **ناتو**. مهم این بود که روسیه را برای همه چیز مقصر بدانیم.

اثر جهانی جنوب

این بر عهده **اندونزی** میزبان امسال - G20 و میزبان بعدی، هند - بود که از ادب تجاری آسیایی و ایجاد اجماع استفاده کنند. **جاکارتا** و **دهلی نو** برای یافتن عبارتی که هم برای **مسکو** و هم برای **پکن** قابل قبول باشد، بسیار سخت کار کردند. از اینکه اسم آن را اثر جهانی جنوب بگذارید.

با این حال، **چین** خواهان تغییراتی در عبارت بود. این امر با مخالفت کشورهای غربی مواجه شد، در حالی که **روسیه** در آخرین لحظه این جمله را بررسی نکرد، زیرا **سرگئی لاوروف** وزیر امور خارجه قبلاً ترک کرده بود.

در بند 3 از 52، این بیانیه عمیق ترین تأسف خود را از تجاوزات فدراسیون روسیه به اوکراین ابراز می کند و خواستار خروج کامل و بدون قید و شرط نیروهای مسلح از خاک اوکراین است. «تجاوز روسیه» شعار استاندارد **ناتو** است که تقریباً در کل جهان جنوب مشترک نیست.

این بیانیه ارتباط مستقیمی بین جنگ و تشدید مشکلات مبرم در اقتصاد جهانی - کاهش رشد اقتصادی، افزایش تورم، اختلال در زنجیره تامین، بدتر شدن انرژی و امنیت غذایی، افزایش خطرات برای ثبات مالی - غیر زمینه ای نشان می دهد.

در مورد این بخش، نمی‌توان واضح تر از این باشد: «استفاده یا تهدید به استفاده از سلاح‌های هسته‌ای غیرقابل قبول است. حل مسالمت آمیز درگیری‌ها، تلاش برای رسیدگی به بحران‌ها، و همچنین دیپلماسی و گفتگو، حیاتی هستند. دوران امروز نباید جنگ باشد.»

با توجه به اینکه **نا تو** و بخش روابط عمومی آن، اتحادیه اروپا، که توسط یوروکرات‌های منتخب کمیسیون اروپا "نماینده" می‌شود، "دیپلماسی و گفت و گو" انجام نمی‌دهند، طعنه آمیز است.

با جنگ ثابت شد

در عوض، ایالات متحده که **نا تو** را کنترل می‌کند، از ماه مارس، با 91.3 میلیارد دلار، از جمله آخرین درخواست ریاست جمهوری، 37.7 میلیارد دلار، اوکراین را تسلیحاتی کرده است. این 33 درصد بیشتر از کل هزینه نظامی روسیه برای سال 2022 است.

شواهد اضافی دال بر ریزش اجلاس **بالی** توسط "جنگ" توسط نشست اضطراری که توسط ایالات متحده برگزار شد، ارائه شد تا در مورد آنچه که در نهایت سقوط یک موشک اس-300 اوکراینی در مزرعه لهستانی انجام شد، و نه شروع جنگ جهانی سوم مانند برخی دیگر، بحث شود. روزنامه‌ها به طرز هیستریک پیشنهاد کردند.

واضح است که مطلقاً هیچ کس از جنوب جهانی در این نشست حضور نداشت - تنها کشور آسیایی دست نشانده ژاپنی، بخشی از G7 است.

با ترکیب تصویر، کلاوس شواب، استاد شوم داووس را داشتیم که یک بار دیگر در انجمن تجاری B20 خود را به عنوان یک شخصیت شرور با ند جعل کرد و دستور کار "بازسازی مجدد جهان" را از طریق بیماری‌های همه گیر، قحطی، تغییرات آب و هوایی، حملات سایبری و - البته به فروش رساند. - جنگ‌ها

گویا این به اندازه کافی شوم نبود، داووس و مجمع جهانی اقتصاد آن اکنون به آفریقا - که به طور کامل از گروه 20 کنار گذاشته شده است - دستور می‌دهند تا 2.8 تریلیون دلار برای "ایفای تعهدات خود" تحت توافق پاریس برای به حداقل رساندن انتشار گازهای گلخانه‌ای بپردازد.

سقوط G20 همانطور که ما می‌شناسیم

شکاف جدی بین شمال و جنوب جهانی که در **بالی** مشهود شد، قبلاً در پنوم پن مطرح شده بود، زیرا کامبوج میزبان نشست شرق آسیا در آخر هفته گذشته بود.

ده عضو آسه «آسیایی» آن به وضوح اعلام کرده بودند که تمایلی به پیروی از ایالات متحده و در کارهای شیطان سازی جمعی روسیه و در بسیاری از جنبه‌ها در **چین** ندارند.

جنوب شرق آسیا نیز دقیقاً از IPEF (چارچوب اقتصادی هند و اقیانوس آرام) ساخته شده توسط ایالات متحده هیجان زده نیستند، که از نظر کند کردن تجارت گسترده و اتصال چین در سراسر آسیای جنوب شرقی بی ربط خواهد بود.

و بدتر می شود. رهبر جهان آزاد که خود را "رهبر جهان آزاد" توصیف می کند، از نشست بسیار مهم APEC (همکاری اقتصادی آسیا و اقیانوسیه) در بانکوک در پایان این هفته اجتناب می کند. برای فرهنگ های بسیار حساس و پیچیده آسیایی، این یک توهین به حساب می آید. APEC که در دهه 1990 برای ترویج تجارت در سراسر حاشیه اقیانوس آرام تأسیس شد، در مورد تجارت جدی آسیا-اقیانوسیه است، نه نظامی سازی "هند-اقیانوس آرام" آمریکایی.

این ناراضی یا نارضایتی به دنبال آخرین اشتباه **بایدن** است که در نشست **پنوم پن** به اشتباه **هون سن کامبوج** را "نخست وزیر کلمبیا" خطاب کرد.

صف آرای غرض پیوستن به BRICS

به جرات می توان گفت که G20 ممکن است در مسیری غیرقابل بازگشت به سمت بی ربط بودن قرار گرفته باشد. حتی قبل از موج کنونی اجلاس جنوب شرق آسیا - در پنوم پن، بالی و بانکوک - لاوروف قبلاً نشان داده بود که "بیش از دوازده کشور" برای پیوستن به بریکس (برزیل، روسیه، هند، چین، آفریقای جنوبی) درخواست داده اند.

ایران، آرژانتین و الجزایر رسماً درخواست داده اند: ایران، در کنا روسیه، هند و چین، در حال حاضر بخشی از چهارگانه اوراسیا است که واقعاً مهم است.

ترکیه، عربستان سعودی، مصر، و افغانستان به شدت علاقه مند به عضویت هستند. اندونزی به تازگی در بالی درخواست داده است. و سپس موج بعدی وجود دارد: قزاقستان، امارات متحده عربی، تایلند (احتمالاً این آخر هفته در بانکوک درخواست شود)، نیجریه، سنگال و نیکاراگوئه. توجه به این نکته ضروری است که تمامی موارد فوق، وزیران دارایی خود را در ماه می به گفتگوی توسعه بریکس فرستادند. یک ارزیابی کوتاه اما جدی از نامزدها، وحدت شگفت انگیزی را در تنوع نشان می دهد.

لاوروف خود خاطر نشان کرد که تجزیه و تحلیل پیامدهای عظیم ژئوپلیتیکی و ژئواکونومیکی ژئوپلیتیکی و ژئواکونومیکی گسترده تا حد رسیدن به اندازه G20 و بدون غرب جمعی - برای پنج بریکس فعلی زمان می برد.

آنچه نامزدها را بیش از همه متحد می کند، داشتن منابع طبیعی عظیم است: نفت و گاز، فلزات گرانبها، خاک های کمیاب، مواد معدنی کمیاب، زغال سنگ، انرژی خورشیدی، چوب، زمین های کشاورزی، شیلات و آب شیرین. زمانی که نوبت به طراحی یک ارز ذخیره مبتنی بر منابع جدید

برای دور زدن دلار آمریکا می شود، این امر ضروری است. بیابید فرض کنیم که ممکن است تا سال 2025 طول بکشد تا این پیکربندی جدید BRICS+ راه اندازی و اجرا شود. این تقریباً 45 درصد از ذخایر تایید شده نفت جهانی و بیش از 60 درصد از ذخایر تایید شده گاز جهانی را نشان می دهد (و اگر جمهوری گازی ترکمنستان بعداً به این گروه بپیوندد، این میزان افزایش خواهد یافت).

مجموع تولید ناخالص داخلی - در ارقام امروزی - تقریباً 29.35 تریلیون دلار خواهد بود. بسیار بزرگتر از ایالات متحده (23 تریلیون دلار) و حداقل دو برابر اتحادیه اروپا (14.5 تریلیون دلار و در حال سقوط).

برجام 40 درصد از جمعیت جهان و 25 درصد از تولید ناخالص داخلی را تشکیل می دهد. بریکس پلاس 4.257 میلیارد نفر را در خود جمع خواهد کرد: بیش از 50 درصد از کل جمعیت جهان در حال حاضر.

از BRICS+ استقبال می کند

BRICS+ در تلاش است تا با هزار تویی از موسسات ارتباط برقرار کند: مهمترین آنهاکه سازمان همکاری شانگهای (SCO) است که خود فهرستی از بازیکنانی را دارد که می خواهند عضو کامل شوند. اوپک + استراتژیک، عملاً توسط روسیه و عربستان سعودی رهبری می شود. و ابتکار کمربند و جاده (BRI)، چارچوب کلی تجارت و سیاست خارجی چین برای قرن بیست و یکم. شایان ذکر است که در اوایل همه بازیکنان مهم آسیا به BRI پیوسته اند.

سپس پیوندهای نزدیک BRICS با مجموعه ای از بلوک های تجاری منطقه ای وجود دارد: آسیا (Assians) آن، مرکوسور، شورای همکاری خلیج فارس، اتحادیه اقتصادی اوراسیا (EAEU)، منطقه تجاری عربی، منطقه آزاد تجاری قاره آفریقا، آلبا، سارک و آخرین. اما نه کم اهمیت مشارکت اقتصادی جامع منطقه ای (RCEP)، بزرگترین معامله تجاری روی کره زمین، که شامل اکثر شرکای BRI است.

BRICS + و BRI در هر کجا که به آن نگاه کنید یک مسابقه است - از غرب آسیا و آسیای مرکزی گرفته تا آسیای جنوب شرقی (به ویژه اندونزی و تایلند). اثر چند برابری کلیدی خواهد بود - زیرا اعضای BRI ناگزیر نامزدهای بیشتری را برای BRICS+ جذب خواهند کرد. این امر ناگزیر منجر به موج دومی از امیدهای بریکس پلاس خواهد شد که به طور قطع آذربایجان، مغولستان، سه کشور آسیای مرکزی دیگر (ازبکستان، تاجیکستان و جمهوری گاز ترکمنستان)، پاکستان، ویتنام و

سريلانكا، و در آمريكاي لاتين، يك موج سنگين خواهد بود. گروهی شامل شیلی، كوبا، اکوادور، پرو، اروگوئه، بولیوی و ونزوئلا .

در همین حال، نقش بانک توسعه جدید BRICS (NDB) و همچنین بانک سرمایه گذاری زیرساخت آسیا به رهبری چین (AIIB) تقویت خواهد شد - هماهنگی وام های زیرساختی در سراسر طیف، زیرا BRICS+ به طور فزاینده ای از دستورات تحمیل شده توسط ایالات متحده اجتناب می کند. تحت سلطه صندوق بین المللی پول و بانک جهانی .

همه موارد فوق به سختی عرض و عمق تجدیدنظرهای ژئوپلیتیکی و ژئواکونومیکی را در ادامه راه ترسیم می کنند - که بر هر گوشه و کنار تجارت جهانی و شبکه های زنجیره تامین تأثیر می گذارد. وسواس G7 در انزوا و/یا مهار بازیگران برتر اوراسیا در چارچوب G20 به خود معطوف شده است. در پایان، این G7 است که ممکن است توسط نیروی مقاومت ناپذیر BRICS+ منزوی شود.

----- **با تقدیم احترامات «2022-11-22»**